

nevarnost. H koncu svetujemo, naj ne stavijo naši posestniki preveč upanja v kajenje proti slani, kajti boj proti vremenskim elementom ni lahka stvar. Bolj priporočamo, da zasajajo v legah, ki so podvržene slani, take rastline, ki bolj pozno poganjajo in cvetejo.

Vojska med Rusi in Japonci.

Pomorska bitka?

Vsaki dan nam lahko poroča, da se je rusosko brodovje z japonskim spoprijelo. Obe stranke mislite, da bo ta ali prihodnji teden njima veliko pomorsko bitko prinesel. Roždestvenski je baje na disenteriji zbolel.

Z mandžurskega bojišča.

Japonci se na vse čine trudijo da bi obe ruski krili obšli. Japonske izgube pri Mukdenu so že z novimi vojaki nadomeščene. Tudi na tem bojišču imamo vsak dan bitko pričakovati.

Nemiri na Rusoskem.

Notranje Rusosko se še vedno ni umirilo dan za dnevom poročajo časniki, kako razburjeni kmetje grajščine oropajo in si zemljišča razdele.

Rusoska gospoda se posebno boji 1. majnika in z njim razburjenih delavcev. Čeravno je vse pripravljeno v mestah, da se vsak nemir takoj zaduši, vendar bogatini zapuščajo iz straha Rusko. V zadnjih dneh se ni manje nego 150.000 potnih listov (Reisepass) izdalo.

Spodnještajerske novice.

Kaplan Podplatnik še dalje pretepa. Poznan kaplan Podplatnik iz Gamsa še vedno pretepa otroke v šoli, čeravno se je že o tem poročalo v časniku. Nam se zdi, da še ima zdaj večjo veselje nad svojim surovim ravnanjem, ker je bil „pohvaljen“ javno v „Marburger Zeitung.“ Seveda pretepa samo dečke, „nam nič ne storijo kaplan“, pravijo deklice. Na dečkih si hoče jezo ohladiti, ker je bil v mariborškem časniku dobil nauk, kako mora duševni pastir kot učitelj ravnati. Če katerega nedolžnega dečka dobro naklesti, pošlje ga k učitelju z besedami „pojdi k učitelju, da pridem zopet v „marburgerco“. Ljubi gospod Podplatnik, o vašem lepem ravnanju nam ne poročajo učitelji iz Gamsa, ampak stariši pretepanih šolarjev. Misliš ljubi kaplanček, da so kmetje tako v te zaljubljeni, da si dajo tebi nič meni nič pretepavati sinke, samo da si ti jezo ohladiš? Tvoje surovo ravnanje je krivo, da toliko otrok iz šole izostaja, tebe se bojijo in tvojega „španiš“. Čas je, da se temu konec stori. Dolžnost okrajnega in občinskega šolskega odbora je, da se nebo godilo nadalje kaj tacega.

Pavlihast kaplanček. Iz Celja se nam poroča: V Sredo okoli 11 ure po noči je naenkrat v ljubljanski cesti nekdo začel kričati pred mitnico (mauto) „odprite, odprite“. Mitničar, misleč da ta krik dela kak pijanec, odpre okno in zagleda pred mitniško

pregrajo en voz. Ta, ki je sedel zadi na vozu, je spet kričati na vse grlo, naj mu pregrajo. Mitničar pa je rekel, da tega preje ne storim. Ta mu ne plača mitnine po 22 v. Kričač pa velja, da se mu mora odpreti preje ograja. S se pričkala nekaj časa. Na zadnje vendar je gospodek iz voza in mitničar spozna v njem kaplančeka. Ta vzame iz žepa možnjico, v kateri je bilo precej drobiža in zopet zahteva, da mu kaplan odpre ograjo, predno da plača. Ker tega mitničar ni hotel, vtakne gospodek možnjo z drobižom anj gre k vozu, vzame malo torbico in poda iz, v kateri je mitničarju bankovec po 100 kron naj si plača po 22 vinarjev. Mitničar zagotavlja, da bo mu vrneti bankovca in prosi gospoda kaplana, da mu v drobižu, saj ga ima. „Imam drobiž“, reče mitničar, „pa jaz hočem s tem denarjem plačati.“ Mitničar reče, če že tako hoče, je dobro, naj pride do vozu, da mu izroči ostanek od bankovca; za imec mu ga prositi. „Moje ime Vas nič ne briga“, reče mitničar, prijazen duhovnik. Mitničarju je kmalu prišla na burke, — celo voznik je majal z glavo, — mitničar reče, da bo bankovec zanesel na policijo. On pa mu tedaj k redarstvu in tukaj začne kaplan zopet, staro burko in hoče plačati z bankovcem, — mitničar mu kmalu ojasni, da si take burke morebiti ne dovoliti s svojo kuharico, ne pa z mestnim denarjem. Nazadnje seže vendar kaplanček v žep in mu vrne 22 vinarjev v drobižu, nakar je tudi odprl ograjo in gospod kaplan se je odpeljal k sebi na južni železnici, kjer je pod imenom „kaplan Selzek“ dobro poznan.

Dobro mu je rekel. Pred kratkim pridiga pater Albert iz Krškega na grajščini v Srednji Štajeri nad Krškem. Vsa družina in sam graščak pomirno verno besedam duhovnika. Čez nekaj časa mu grajščak patru: „Če hočete pridigovati božjo pridigujte dalje, če pa hočete o politiki govoriti, so vrata.“ Dobro mu je rekel graščak in mu reče, da si bo pater to zapomnil. Dandanes že duhovniki govoriti o politiki proti deklamirajo in in takim duhovnikom je treba pokazati dušo.

Prav se jim zgodi. V velikonočnem tednu iskali so se v Mariboru živeži, koje so ženske na trgu ponujale na prodaj. Pri tem se je o ženskah našlo, da so imele na prodaj mleko, ki ga z vodo in so zaradi tega morale iti kaše pečiti. Larka Barbara Mahorič iz Zlatoličja, okraj Pačar, nesla je v Maribor na trg poln žakelj klobas, ki so bile napravljene iz konjskega mesa in so zaradi tega še močno smrdele. Tem klobasam se je larka zahvaliti, da se bo spoznala z okrožnim ljudem in njegovo kaznijo. Dragi kmetje, pazite da klobase čistito in nepokvarjeno, kar prinesete v mesto na prodaj. Če se vam enkrat ali dvakrat posebej prodate pokvarjen živež, enkrat vas vendar v in okrajno ali okrožno sodišče v tem ne potrdi. Prinesite pa vslelej dobro blago, boste kmalu in kot dobri prodajalci v tem oziru, da samostojno in sveže blago ponujate in imeli boste tu

pe. Ne bode vam treba cel predpoldan čakati, vedno vam eden kupi blago. Tedaj čistost in kakovost!

Tatvina denarnih pisem. Slučajno se je posrelo velikemu tatvinu iz pisem z denarji na sled priti. V kraj Sorko železniške postaje Zidanmost (Steinbrück) je 11. t. m., ko je po noči ob železnici šel, vrezek okoli 80 pisem. On je vzel ta pisma seboj, da bi znamke dol vzel, kajti največ pisem bilo je iz Amerike. Hčerka, ki je takoj slutila, da mora tukaj kak hudodelstvo zraven biti, prosila je očeta, naj najmanj kar je našel. Ta je res to storil in iznašlo je, da je bilo iz pisem okoli tisoč kron ukradenih in tat je prazne zavitke, (kuverte) iz vlaka vrgel. Obrežju Save so otroci dva povezka praznih denarnih pisem našli. Poštno ravnateljstvo preiskuje to stvar najnatančneje.

Od vlaka povožen. Od Sv. Duha v Lučah se je Deželna železnica Poljčane — Konjice zahtevala darilo in sicer po 14-letnem obstanku, prvo poveljsko življenje. V nedeljo popoldan je povozil okoli 82 let starega Matija Vekuš iz Mlač, kateri se je hotel na železničnem tiru odpočiti in ni slišal znamenja vlaka. Lokomotiva ga je zadela tako hudo, da je po nekaterih minutah brez da bi kaj zadel prišel — umrl. Od železničnih uslužbencev ni našel noben te nesreče in se je to še le v postaji Sv. Duh naznanilo.

Več orožnikov! Piše se nam od Sv. Duha v Lučah: Zadnji čas se klatijo predrzni tatovi, kateri se vsajajo po našem kraju. Pred kratkim so se nekam kmetu blizu Poličan iz hleva voli vkradli. 11. t. m. se je v tem kroju mesarju Škrabe iz zaselka hleva rejena svinja vkradla, na licu mesta našla in od tatov odnesla. Taki in enaki slučajni spominjajo prebivalce, kateri so v velikih skrbih za njihovo lastnino in je vprašanje, da bi se nastalo pri Sv. Duhu v Lučah orožniška postaja, zmiraj silno.

Dopisi.

Iz Jarenine. Dragi „Štajerc!“ Ni nam znano, da si bil že dobil kak dopis od naših jareninskih deklic, a vendar imamo tukaj celo nekako vedno teh častilk farške čistosti. Kar se tiče nas jarenin iz fare, nikakor nismo navdušeni od teh kmetičkih igralk gledaliških predstav, posebno ne, ker nam mislimo, da se bode tudi pri nas uresničila govorena, da vsaka deviška cvetljica, kateri zalivajo farški razvornarji, kaj rada usahne, ali pa vsaj zgubi svoj cvet, da ostane potem ženihu navadno samo — čistilo! Naše jareninske „device“ so si izvolile za predsednico neko na videz kaj pobožno, toda v resnici ni prav korajžno zaljubljeno „jungferco.“ In to si nam, da smo danes ogledati malo bolj pri luči! Seveda nam kaže ta farška nedolžnost tebe dragi „Štajerc“ iz naše svoje duše, vedno povdarjajoč starim in mladim, da bode vsaki na večno pogubljen, kateri te čita. A domoljub pa je ta „devic devica“ samo na videz pobožna

častilka Marije Device, med tem ko kaj rada na skrivnem šepeče se svojim ljubčekom, ravno tako čita tudi na skrivnem kaj rada in prav temeljito „Štajerca“. In kdo ga jej mora donášati? Njen ljubček ga mora prinesiti vsikdar s seboj! Ker se pa kot zvest farški podrepnik ne upa, da bi si naročil „Štajerca“ mora ga vsikdar ukrasti, da izpolni željo svoji ljubici. Toraj na eni strani zmerja (šimfa) ta farška devica „Štajerca“, na drugi strani pa ga prebira skrivoma se svojim skrivnim ljubčekom, na eni strani pobožno obrača pri molitvi v beli svoji obleki oči in se roti svojega nedolžnega življenja, na drugi strani pa poljubuje skrivoma svojega ljubčeka, to je zares prava pravcata farška podrepnica in take so naše jareninske farške device vse! Mi fantje pa bomo čislali samo take device, katere bodejo odkrito čitale „Štajerca“, se na njega naročile in se ogibale farške zapeljivosti, ker take bodejo postale enkrat pridne kmetice, poštene gospodinje! Teatra imamo mi kmetje itak že dovolj, igra se nam prav pošteno na davčnem uradu, igra se nam na polju, v vinogradih, na travnikih, v hlevih, povsod in če „štrigla“ kmečka deklina doma v hlevu krave, je to stokrat boljše, kakor da bi bila izvoljena od vsih popov v vsa farska društva kot predsednico. Te farške „device“ naj postanejo farške kuharice, naj igrajo potem po farovžih svoje teatre, mi kmečki mladeniči hočemo imeti za bodoče naše gospodinje in kmetice nepokvarjene, poštene kmečke dekline, katere sicer rade zahajajo v cirkev, katere pa se ogibljele vsake kaplanije naj bi še se cedil tam v debelil curkih farški — med!

Več jareninskih mladeničev.

Iz Brežic. „Dragi Štajerc“ že precej časa je minilo, da nisi od nas nič slišal, moram ti toraj enkrat naznaniti, da tudi pri nas černosukneži in kutarji po tebi udrihajo, prejmi toraj dogodbico. Kakor vsako leto, tako tudi letos opravljajo verni kristjani sveto spoved za veliko noč, da bi bili te velike praznike v katerih je Zveličar od mrtvih vsal, čisti od prizadetih grehov in da bi se zamogli veseliti z angelji v višavi. V predpretečenem tednu šla je neka deklica k spovedi h frančiškanom. Spovedni oče izpraševal je vsakojako, tudi pozabil ni poprašati, kdo da so stariši deklice in kakove časnike da prebirajo pri hiši. Deklica seveda nič hudega slučeta, razodene vse in pove, je oče naročen na — „Štajerca“ in „Slovenski Narod“ izposodi si tudi včasih „vahtarico“, „tagblat“ in druge katere po večerah, kdaj, da mu čas dopušča, prebira. Spovedni oče pa hitro povpraša, ali tudi ona te časnike prebira, deklica mu odgovori „da.“ Komaj zasliši kutar besedico da, zahrumel je v spovednici da je bilo groza in skoraj bila bi deklica strahu skopernela, dal ji ni prej odveze, dokler mu iskreno ni obljubila, tacih časnikov nikdar več brati, naročil ji je pa nasprotno, da naj se kratkočasi in bere „Naš Dom“, „Gospodarja“ itd. prej imenovane časnike potisne pa v peč. Deklica dobi odvezo, hiti prav obžalujoča od spovednice, a hipoma se obrne in poda se zopet nazaj, spovedni oče jo zapazi in povpraša kaj da še želi, pravi deklica prav skesana,